

I, 17 Quid quod etiam *de aquarum congregatione* ingerit nescio quis imperitissimus quaestionem, immo vero non quaestionem, sed reprehensionem, tamquam *non recte dictum sit: „Congregentur aquae in congregationem unam et appareat arida“*, eo quod *aquis omnia tenebantur*.

I, 18 Quod vero *in hominis conditorem deum* caecus et ingratus invehitur et audet dicere ei qui se finxit : Quare sic me fecisti? cum omnino quomodo sit factus ignoret, multum praecipitis mentis audacia est. Sed vasa irae permittuntur ista garrire . . . Ecce enim in eo quod reprehendit iste *hominis conditorem, quia prohibuerit sumere cibum dignoscentiae boni et mali, tamquam eum pecoribus parem esse voluisset nescientibus ista discernere, et hoc ei negasset cui potestatem dedisset in bestias, quo solo homo superat bestias . . .* § 19: *hominis institutorem a magno bono prohibuisse quem fecerat, dum eum pecori similem sine dignoscentia boni et mali esse voluisset* (s. II, 36).

I, 23 Invenitur serpens in loco meliore quam deus, quia praevaluit decipere hominem quem fecerat deus.

I, 24 Quatenus ergo ante maledictum immortalis homo perpetuo vivere poterat, qui nondum ex ista arbore cibum sumpserat?

I, 25 Quomodo ex dei maledicto mori coeperit, cum vita ipsa nunquam ex ipso initium sumpserit?

I, 26 Ista arbor quae in paradiso vitae fructus ferebat, cui proderat?

I, 27 Primo deum non praescisse quod contigit, deinde implere non valuisse quod magnopere cogitavit, tertio ad maledictum se convertisse superatum.

I, 30 Propterea videtur huic deus legis et prophetarum, qui unus et verus est deus, crimine crudelitatis arguendus, quia propter levissimas causas vel etiam erubescendas poenam mortis vel corporalis inflixit, quod David populum numerasset, quod infantes sicut iste dicit, filii Heli sacerdotis de ollis vel cacabis deo praeparatis aliquid degustassent.

I, 33 Confessus est deus suam crudelitatem, qui dicit per prophetam: „Exacuam sicut fulgur gladium meum, inebriabo sagittas meas sanguine, et gladius meus manducabit carnes de sanguine vulneratorum (Deut. 32, 41). De quibus verbis si iste accusat deum velut semper humanum sanguinem esurientem . . ., sed quantumlibet hanc utilem dei comminationem tamquam facinoris